

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 grudnia 2017 roku strona powodowa (...) spółka z o.o. we W. domagała się od pozwanego R. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe (...), zasądzenia kwoty 260,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazała, że jej poprzednik prawny ((...)) S.A. w R.) sprzedawał pozwanemu towary. Pozwany regulował należności z opóźnieniem, co skutkowało wystawieniem noty odsetkowej, która nie została zapłacona, mimo wezwania do zapłaty.

W dniu 4 kwietnia 2018 roku został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądzono kwotę dochodzoną pozwem oraz 107 zł kosztów procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu. Zarzucił, że roszczenie strony powodowej uległo dwuletniemu przedawnieniu (na podstawie art. 554 k.c.) z chwilą przedawnienia roszczenia głównego.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty strona powodowa w całości podtrzymała żądanie pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 września 2017 roku (...) S.A. w R. (cedent) zawarła z (...) spółką z o.o. we W. (cesjonariuszem) umowę ramową (nr (...)) przelewu praw do naliczenia i wyegzekwowania odsetek ustawowych od nieterminowo zapłaconych faktur VAT.

Na podstawie umowy cedent mógł przelewać na cesjonariusza wierzytelności z tytułu odsetek ustawowych od faktur zapłaconych przez jego kontrahentów po upływie terminu płatności. Przelew miał następować w chwili podpisania załącznika (zawiadomienia o cesji) konkretyzującego dokonanie przelewu praw (odsetek ustawowych) dotyczących danego kontrahenta.

W dniu 7 września 2017 roku cedent podpisał załącznik nr 15674/17 do umowy nr (...) z dnia 5 września 2017 roku, zgodnie z którym na cesjonariusza zostały przelane wierzytelności wynikające z odsetek ustawowych od nieterminowo zapłaconych faktur VAT.

Cesjonariusz wystawił notę odsetkową nr (...), w której obciążył R. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe (...), kwotą 260,30 zł, na którą złożyły się odsetki ustawowe za nieterminowe płatności faktur VAT, których terminy płatności przypadały od dnia 4 stycznia 2015 roku (najwcześniejszy) do dnia 6 sierpnia 2015 roku (najpóźniejszy), a daty zapłaty poszczególnych należności od dnia 12 stycznia 2015 roku do dnia 11 sierpnia 2015 roku.

(dowód: bezsporne;

umowa ramowa przelewu z załącznikiem – k. 9-10;

nota odsetkowa – k. 11)

W dniu 13 września 2017 roku cesjonariusz wezwał R. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe (...), do zapłaty kwoty 260,30 zł w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania oraz zawiadomił go o przelewie wierzytelności dochodzonych pozwem.

(dowód: bezsporne;

wezwanie do zapłaty z dowodem nadania – k. 12-13)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w całości zasługiwało na uwzględnienie.

Bezsporne w niniejszej sprawie były właściwie wszystkie okoliczności faktyczne będące podstawą powództwa. Poza sporem było zatem zawarcie umowy (przez (...) S.A. w R. oraz pozwanego), której przedmiotem była sprzedaż towarów. Poza sporem były także terminy płatności wystawionych przez stronę powodową faktur VAT, fakt zapłaty należności przez pozwanego po ustalonych terminach płatności oraz kwota wyliczonych odsetek ustawowych od nieterminowych płatności. Bezsporny był wreszcie fakt zawarcia umowy cesji oraz przejście uprawnień (wierzycelności) na stronę powodową. Istota niniejszego sporu sprowadzała się natomiast do tego, czy roszczenie dochodzone pozwem uległo przedawnieniu.

W ocenie Sądu podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia nie mógł zasługiwać na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 117 §1 i 2 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Ustawowym skutkiem przedawnienia jest zatem powstanie po stronie tego, przeciw komu przysługuje roszczenie, uprawnienia do uchylenia się od jego zaspokojenia, a wykonanie tegoż uprawnienia powoduje, że roszczenie już nie może być skutecznie dochodzone. Skorzystanie zatem przez dłużnika z przysługującego mu prawa i uchylenie się od zaspokojenia roszczenia obliguje Sąd do oddalenia żądania pozwu obejmującego przedawnione roszczenie.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat sześć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Co do zasady więc, roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz roszczenia o świadczenia okresowe, przedawniają się z upływem lat trzech. Przepisem szczególnym, o jakim mowa w art. 118, wyłączającym stosowanie trzyletniego przedawnienia, jest każdy przepis ustawy, w tym także kodeksu cywilnego, przewidujący krótszy niż trzyletni termin przedawnienia (tak też Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 21 października 1994 roku, III CZP 136/94, OSNC 1995, nr 2, poz. 38), na przykład art. 554 k.c. co do roszczeń z umowy sprzedaży, art. 646 k.c. co do roszczeń wynikających z umowy o dzieło czy też art. 751 k.c. dotyczący umowy zlecenia.

Zgodnie z art. 120 §1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Roszczenie staje się wymagalne w ostatnim dniu przewidzianego dla zobowiązanego terminu do spełnienia świadczenia (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 lutego 2006 roku, I CSK 17/05, LEX nr 183057), a sama wymagalność roszczenia oznacza stan, w którym uprawniony może skutecznie domagać się realizacji roszczenia (jego powództwo w takiej sytuacji nie będzie przedwczesne).

Zgodnie z art. 554 k.c. roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy przedawniają się z upływem lat dwóch.

Trzeba w tym miejscu jednak przypomnieć, że na dochodzone roszczenie składały się ustawowe odsetki za opóźnienie w regulowaniu poszczególnych faktur VAT wskazanych w nocie odsetkowej (objętej umową cesji).

Nie ulega przy tym wątpliwości, że roszczenie o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie należności z chwilą ich uregulowania uzyskało byt samodzielny. Termin przedawnienia takich odsetek wynosi trzy lata, ponieważ traktowane są one jako roszczenia o świadczenia okresowe. Stanowisko takie zajął także Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 26 stycznia 2005 roku, III CZP 42/04, OSNC 2005, nr 9, poz. 149. Odsetki stają się wymagalne oddzielnie za każdy dzień opóźnienia. Tym samym trzyletni termin przedawnienia w stosunku do najwcześniejszych wymagalnych odsetek za opóźnienie rozpoczął swój bieg od dnia następnego po terminie płatności należności objętej najwcześniejszą wymagalną fakturą, to jest od dnia 4 stycznia 2015 roku. Liczony od tej daty trzyletni

termin przedawnienia nie upłynął zatem przed datą skutecznego wniesienia pozwu (6 grudnia 2017 roku), którego złożenie zgodnie z art. 123 §1 pkt 1 k.c. przerwało bieg przedawnienia.

Odsetki należały się stronie powodowej zgodnie z art. 481 §1 k.c. Zgodnie z tym przepisem jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie zaś z art. 482 §1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, co było zgodne z żądaniem pozwu.

Ustalając stan faktyczny i wydając rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie Sąd oparł się na przedstawionych przez strony dokumentach prywatnych, których treść co do zasady nie była kwestionowana.

Sąd na podstawie art. 227 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c. oddalił jedynie wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z faktur VAT objętych cesją, ponieważ wysokość oraz terminy płatności należności objętych notą odsetkową nie były pomiędzy stronami sporne.

Biorąc zatem wszystkie powyższe okoliczności pod uwagę, skoro strona powodowa wykazała istnienie roszczenia wobec pozwanego (w istocie było ono bezsporne), a podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia okazał się nieuzasadniony, to powództwo w całości zasługiwało na uwzględnienie. Dlatego też na podstawie art. 509 k.c., art. 535 k.c., art. 554 k.c. i art. 118 k.c. oraz art. 481 §1 k.c. w zw. z art. 482 §1 k.c. orzeczono jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Mając na względzie wynik sprawy stronie powodowej należał się zwrot kosztów procesu, na które złożyły się opłata sądowa od pozwu w kwocie 30 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 90 zł, ustalone zgodnie z §2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w niniejszej sprawie.